

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθῆναι, 27 Μαΐου 1939

Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 26

Ἡ ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἐπειτα κάτω ἀπὸ ἓνα μεγάλο ὑ-
πόστεγο εἶδε ἡ Μαριά ἀμάξια, κάρ-
ρα, ἀλέτρια, βαλμένα στὴ
σειρὰ ἀντίκρυ στοὺς σταύ-
λους... Ἀπὸ τὸ σπίτι ἔ-
φεγγε ἓνα θαμπὸ φῶς
καὶ ὅταν τὸ ἀμάξι μπή-
κε στὴν αὐλή, κáνοντας
μεγάλον κρότον, ἡ πόρτα
ἄνοιξε καὶ φάνηκε μιὰ
γυναίκα, ἡ κυρὰ Σπύ-
ραινα.

— Σὺ εἶσαι, Σπύρο,
φώναξε, τὴν ἔφερες ;

— Ναί, ναί, ἐδῶ εἴ-
μαστε. Κοπέλλα πρώτης!
Καὶ ποῦ νὰ τὴν δῆς !

— Αὐτὸ δὲ εἶναι ;! ρώ-
τησε ἐκπληκτικῇ ἡ κυρὰ
Σπύραινα, μόλις ἀντίκρυ-
σε τὴν Μαριά. Ἀμ' αὐτὸ
θὰ θέλῃ νὰ τοῦ πάρουμε
μιὰ παραμάννα νὰ βυ-
ζαίνη.

— Μὴν κοιτάζης, γυ-
ναίκα, τί φαίνεται, ἀλλὰ
τί εἶναι. Ἐχει μυαλό, ἔ-
χει κεφάλι τετραγωνικό.
Μοῦ τὸ εἶπε ἡ ἴδια ἡ
διευθύντρια τοῦ Ὀρφα-
νοτροφείου.

— Νὰ ἰδοῦμε, Σπύρο
μου. Τώρα ἐγὼ θὰ σὰς
βάλῳ νὰ φάτε καὶ ἔπει-
τα νὰ πλαγιάσετε, νὰ ξε-
κουρασθῆτε. Πῶς σὲ λέ-
νε, μικρούλα μου ;

— Μαριά, τὴ λένε, κυ-
ρά ! φώναξε ὁ Μῆτσος.

— Σιωπὴ ἐσύ, ποῖδς
σὲ ρώτησε ; Κάνε τὴ
δουλειά σου, πήγαινε βά-
λε τ' ἄλογο στ' ἀχούρι του.

Κι' ἡ κυρὰ Σπύραινα μπήκε στὸ
σπίτι μαζί με τὸν ἄντρα της καὶ με
τὴ Μαριά, ἐνῶ ὁ Μῆτσος ντροπια-

Ἡ Γυφτοπούλα στάθηκε ὀρθὴ καὶ ἄρχισε
νὰ τραγουδά. ...

σμένος πῆγε τ' ἄλογο στὸ σταῦλο.

Ἡ Μαριά ἦταν πολὺ θυμωμένη
γιατὶ ὅλοι ἔκαναν σὰν νὰ μὴν τὴν
λογάριζαν, κι' αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια.

Ἀν τὴν μεταχειρίζονταν σὰν καμ-
μιὰ γερὴ καὶ δυναμωμένη ὑπηρέτρια
καὶ τὴν ἔβαζαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ

κάνη βαρεῖες δουλειές,
θὰ εἶχε δείξει κάθε ἀπρο-
θυμία. Μὰ ἐπειδὴ φαί-
νονταν σὰν νὰ μὴν τὴν
ἐμπιστεύονταν καὶ σὰν
νὰ μὴν τὴν νόμιζαν ἱ-
κανὴ γιὰ τίποτε, ἡ Μα-
ριά μπήκε στὸ φιλότιμο
καὶ θέλησε νὰ τοὺς δεί-
ξῃ πὼς ἄξιζε πολὺ πε-
ρισσότερο ἀπ' ὅ, τι φαν-
τάζονταν, καὶ προθυμο-
ποιήθηκε νὰ βοηθήσῃ
τὴν κυρία της χωρὶς κα-
νεῖς νὰ τὴν προστάξῃ.
Ἐκείνη τὰ εἶχε χάσει
βλέποντας τὴ γυφτοπού-
λα νὰ τρέχῃ ἀπὸ πίσω
της σὰν τὸ σκυλάκι, νὰ
παίρνῃ ἀπὸ τὰ χέρια της
τὰ πιάτα ἢ τὰ ποτήρια
καὶ νὰ τὰ βάζῃ ἐπάνω
στὸ τραπέζι, νὰ φέρνῃ
τὴν πιατέλα μετὰ τὸ φα-
γητό, τὸ ψωμί, τὸ κρασί
καὶ ὕστερα, ἀφοῦ ἔφα-
γαν νὰ πηγαίνη πίσω ὅ-
λα τὰ πράγματα στὸν νε-
ροχύτη καὶ νὰ τὰ βάζῃ
ὅλα στὴ θέσῃ τους σὰν
νὰ βρισκόταν στὸ σπίτι
τώρα κι' ἓνα χρόνον.

« Ἀν εἶναι ἔτσι προ-
κομμένη πάντα, θὰ εἶναι
θησαυρὸς σωστός », εἶπε
μέσα της ἡ κυρὰ Σπύ-
ραινα βλέποντας τὴ Μα-
ριά. Ὑστερὰ γύρισε στὴν
ἴδια καὶ τῆς εἶπε :

— Ἀπόψε εἶμαι εὐχα-
ριστημένη ἀπὸ σένα. Ἐ-

λα τώρα να σου δείξω το κρεββάτι σου.

Έδωσε της γυφτοπούλας ένα τενεκεδένιο λυχνάρι και την ανέβασε στη σοφίτα του σπιτιού, σε μία κάμαρα με δυο κρεββάτια. Από το ένα ακουγόταν δυνατό ροχαλητό.

— Η Κατερίνα κοιμάται και ροχαλίζει του καλού καιρού, είπε η κυρά Σπύραινα. Γδύσου τώρα γρήγορα και πέσε. Αύριο θα σηκωθείς πρωί. Σδύσε το λυχνάρι για να μη μάζε βάλις φωτιά στο σπίτι. Καληνύχτα.

Και βγαίνοντας έξω έκλεισε την πόρτα.

Η Μαριά άρχισε να γδύνεται και κοίταζε την κοιμισμένη συντρόφισσά της.

«Κατά το πάχος που έχει και κατά τις χεροκλές, σκεπτόταν, θα κατεδάξει δουλειά και δουλειά. Εγώ όμως θα ήθελα να είναι δεινή και κουτή για να ιδούν τι αξίζει ή γυφτοπούλα που δεν την πιάνει το μάτι τους. Είμαι μικρούλα, μα τα κορίτσια τα δικά μας έχουν περισσότερο μυαλό στο μικρό τους δαχτυλάκι απ' όσο έχουν αυτές οι χοντρογυαλές στο κεφάλι τους. Αυτές είναι όλο πάχος, και μυαλό κουκούτσι. Καληνύχτα σο! τώρα, Χοντροκατερίνα μου, και όταν ξυπνήσουμε θα ιδούμε τι αξίζει ή καθεμιά μας».

Χώθηκε γρήγορα στο κρεββάτι της και καθώς ήταν κατακουρασμένη απ' το ταξίδι την πήρε εύθες ύπνος.

Την άλλη μέρα ξύπνησε πρωί-πρωί ενώ τα πουλιά κελαϊδούσαν ακόμα. Σηκώθηκε και ντύθηκε γρήγορα ή Κατερίνα κοιμόταν ακόμη βαθειά.

Και ή κυρά Σπύραινα είχε σηκωθεί νωρίς και ανέβηκε επάνω στην σοφίτα για να ξυπνήση τις υπηρέτριές της. Απόρησε όταν είδε τη Μαριά έτοιμη κιόλας και την Κατερίνα κουκουλωμένη ακόμη, στο κρεββάτι της.

— Ε, Χοντροκατερίνα, αρχιτεμπέλα, δεν ντρέπεσαι! Έκανε και την κούνησε δυνατά.

Η Χοντροκατερίνα τεντώθηκε, άνοιξε τα μάτια της και φητύρισε μισοκοιμισμένη ακόμα:

— Τώρα, κυρά μου, τώρα, στη στιγμήούλα.

Ανακάθισε στο κρεββάτι και χαμουρήθηκε δυνατά. «Έξαφνα όμως είδε τη Μαριά και φώναξε:

— Τι είναι αυτό το κοριτσάκι, καλέ κυρά;

— Είναι ή καινούργια μας υπηρέτρια. Ψάλο παράδειγμα δίνεις στο κορίτσι. Μονάχο του ξύπνησε. Έχει φιλότιμο αυτή.

Η Κατερίνα σηκώθηκε και ντύ-

θηκε χωρίς αντίλογα γιατί ήξερε πως ή κυρία της δεν χωράτεψε. Γύρισε όμως και κοίταξε τη Μαριά με κακία γιατί αυτή έγινε αλίνα να την μαλώση ή κυρία της.

Η Γυφτοπούλα δεν την περίμενε να ντυθή μα κατέβηκε κάτω με την κυρά Σπύραινα. Τώρα έμελλε να γνωρίση και τα παιδιά του σπιτιού.

Τρία παιδιά είχε ο κύρ Σπύρος, δύο κορίτσια κι ένα αγόρι. Πρώτη ήταν ή Αννέτα, ένα δμορφο κορίτσι δεκαοκτώ ετών, που δεν έκανε τίποτε άλλο ελη την ημέρα παρά να καθρεφτίζεται και να στολίζεται. Ο καθρέφτης ήταν ή ζωή της και ή δουλειά ή θανάτός της. Ύστερα έρχόταν ή Κώστα, δεκαπέντε ετών μονάχα, αλλά φιλότιμο παιδί, εργατικό και κατατοπισμένο σε όλες τις δουλειές του πατέρα του και τελευταία ή Βούλα, ένα κοριτσάκι δέκα ετών χαριτωμένο και κατάξανθο σαν την Έμορφία, αλλά πιό χαλασμένο ακόμη κι από εκείνην από τα πολλά χάδια. Τόν Μήτσο, τόν υπηρέτη τόν είχε γνωρίσει ή Μαριά από χτές και δεν τόν λογάριζε και τόσο πολύ. Ο κύρ Σπύρος της φάνηκε τίμιος και άνοιχτόκαρδος άνθρωπος και ή κυρά Σπύραινα απότομη κάπως και αυστηρή, αλλά δίκαιη και ικανή να κρίνη την προθυμία και την εργασία καθενός από τούς υπηρέτες της.

Γι' αυτό περισσότερο από φιλότιμο παρά από εργατικότητα αποφάσισε ή Μαριά να βάλη τα δυνατά της για να δείξη στην κυρία της τι αξίζει.

Και το κατόρθωσε με το παραπάνω. Ήξερε δα από δουλειές του σπιτιού. Από την κυρά Μαριά είχε μάθει τις δουλειές του χωριού και από την μητέρα του γιατρού είχε μάθει τις δουλειές της πολιτείας.

Ήξερε απ' έξω ένα πλήθος μαγειρικές συνταγές, ήξερε συνταγές πρακτικές, ήξερε πως να κάνει διάφορα πρόχειρα φάρμακα και ζεστά και πως να επιδένη πληγές. Όλες αυτές τις είχε γραμμένες σ' ένα τετράδιο που της το είχε χαρίσει ή μητέρα του γιατρού. Στο σημειωματάριο αυτό είχε σημειώσει πολλά γνωμικά και ήθικά ρητά και γι' αυτό του είχε ιδιαίτερη αγάπη. Ήταν μάλιστα κι' ευαγάνωστα γιατί είχε προσπαθήσει να κάνει τα γράμματα της δμοια σαν του τύπου. Το τετράδιο αυτό ήταν ή θησαυρός της, τόν άλλο όμως θησαυρό της, το πολυαγαπημένο ντέφι της, της το είχε κρατήσει ή κυρία Άννα στο Όρφανοτροφείο γιατί φοβήθηκε μήπως τα νέα άφεντικά της Μαριάς πάρουν κακή ιδέα γι' αυτήν, αν μάθουν πως ήταν γυ-

φτοπούλα. Όσο για το πουγκί με τα χρήματα που της είχε δώσει ο γιάρός, ή Μαριά είχε καταφέρει να το κρύψη δσον καιρό έμεινε στο Όρφανοτροφείο, χώνοντάς το τη νύχτα κάτω από το προσκέφαλό της και την ημέρα στο βάθος της τσέπης της. Τα χρήματα που ήταν μέσα σ' αυτό ήταν απείραχτα γιατί δεν της έτυχε ανάγκη να ξοδέψη απ' αυτά ούτε λεπτό.

Έτσι όλα πήγαιναν θαυμάσια. Μα ή Μαριά δεν ήταν ικανή να εργάζεται με την ίδια διάθεση πολλές ημέρες στη σειρά. Η προκοπή της λοιπόν έπεσε την εποχή ακριβώς που ή κυρά Σπύραινα άρχισε να είναι ένθουσιασμένη με την καινούργια της υπηρέτρια και να το θεωρή πολύ φυσικό πως ήταν εργατική και προκομμένη, δίχως να συλλογίζεται πως οι δουλειές που την έβαζε να κάνει ήταν δυσανάλογες με τη μικρή της ηλικία.

Γι' αυτό όταν ή Μαριά έδειξε κάποια άπροθυμία για να κάνει ώρισμένες δουλειές, στην αρχή ή κυρά Σπύραινα απόρησε και παραξενεύτηκε και ύστερα της κακοφάνηκε εξαιρετικά. Οι έπαινοι έπαψαν και άρχισαν οι γκρίνιες: «Μαριά, δεν έσοκούπες καλά. Μαριά, δεν έτριψες καλά τα χαλκώματα, Μαριά, κουνήσου επιτέλους καυμένη! Πως έγινες τέτοιο άφιλότιμο κορίτσι!»

(Ακολουθεί)

ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΛΟΓΟ

Ένα Γαϊδούρι πήγαινε μ' έν' Άλογο

Όλότελα ξεφόρτωτο, χωριάτικο πολύ.

Το Γαϊδούρι το καυμένο, Ήταν έτσι φορτωμένο Που γυρίζοντας του λέει:

— Σύντροφε πιά δε βαστώ,

Έλα, σε παρακαλώ, Λίγο να με βοηθήσης,

Γιατί θα μετανοήσης.

Πριν να φτάσουμε στην πόλη Τόν Κύρ-Μέντιο τόν χάνεις!

Έλα και μπορείς τη χάρη Που ζητώ να μου την κάνης».

— «Όχι! τ' Άλογο του κάνει,

Όταν όμως το Γαϊδούρι Άπ' το βάρος το μεγάλο

Έγονάτισε και ψόφιο Έσωριάστηκε στη γή,

Τ' Άλογο μετανοεί:

Γιατί φόρτωσαν σ' εκείνο Τού γαϊδάρου το γομάρι,

Και τού ρίξαν από πάνω Και το ψόφιο του τομάρι.

Στόν κόσμο αυτό να βοηθής Πρέπει το διπλανό σου, Γιατί αν πεθάνη, θα γενή Τό βάρος του, δικό σου.

(Παράφραση) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΑΤΗΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ

Άγαπητοί μου,

ΕΝΕ πως ή στοργή, ή αγάπη της μητέρας στα παιδιά της υπερβαίνει κάθε άλλη και του πατέρα, και του αδελφού, και της αδελφής, ακόμα και του παππού, και της γιαγιάς. Η μητέρα αγαπά το παιδί της πριν το γενήσει κι' ή αγάπη της μένει ή ίδια σ' όλη της τη ζωή, είτε καλό βγει το παιδί είτε και κακό. Ο Βίκτωρ Ουγγώ είπε πως ή αγάπη της μητέρας έχει και τούτο το θαύμα: ενώ μοιράζεται σ' όλα τα παιδιά, κάθε παιδί την έχει δλάκερη. Πολλές φορές όμως κι' ή αγάπη του παιδιού στη μητέρα, ή δική στοργή, είναι δυνατή σαν της μητέρας. Πόσα μπορεί να κάνει ένα παιδί για τη μητέρα του, μεγάλα, θαυμαστά, σχεδόν υπεράνθρωπα! Το συλλογίσθηκα πολλές φορές παρακολουθώντας το ωραίο παραμύθι της κυρά-Μάρθας, που τελειώνει σήμερα, αφού έκράτησε αδιάπτωτο το ενδιαφέρον των μικρών έξη δλάκερους μήνες, μα και των μεγάλων, γιατί δεν είναι παραμύθι όσο φαίνεται... Μ' έκαμε, αλήθεια, να θυμηθώ πολλούς, που κι' αυτοί σαν το Γιαννάκη αγαπούσαν, έλάτρευαν τις μητέρες τους, κι' έκαμαν γι' αυτές αληθινούς ήρωϊσμούς, απ' τα μικρά τους χρόνια ως τα μεγάλα. Ήταν άντρες, ήταν γέροι, είχαν παιδιά, είχαν εγγόνια, κι' ακόμα ή αδυναμία τους, ή λατρεία τους, ή υπέρ-γρηη μητέρα τους, που τη θεωρούσαν σαν κάτι ιερό, σαν είδωλο. Και περισσότερο απ' όλους αυτούς τους φιλομήτορες, ή «Καλός Γιαννάκης» μ' έκαμε να θυμηθώ το φίλο μου Κωστή.

Ήταν ένα φτωχότατο παιδί, όρφανό από πατέρα και χωρίς αδέρφια, που κα όταν με τη μητέρα του στόν Άη-Γιάννη του Ρέντη, σ' ένα σπιτάκι δικό τους. Το σπιτάκι αυτό με το κηπάκι του, ήταν ή μόνη τους περιουσία. Για να τρέψη, να ντύνη και να σπουδάξη το αγοράκι της, ή χήρα μάννα ξενόπλενε. Λίγα όμως έκέρδιζε μ' αυτή τη δουλειά, και πολλές φορές έμενε νηστική ή ίδια για να χορταίνη ή Κωστής. Και τα ρούχα του τα γύριζε ή τού τα μπάλωνε απάνω και κάτω, και τα παπούτσια του πήγαν κάθε τόσο στόν μπαλωματή—που λεφτά για καινούργια!—και το μόνο καινούργιο και καθαρό που είχε ή Κωστής, ήταν τα βιβλία και τα τετράδιά του. Γι' αυτά ή μάννα δεν έκανε οικονομία. Ο γιός της ήταν έξυπνος, έπαιρνε τα γράμματα

κι' ήθελε να τόν κάνει «άνθρωπο». Αφού τελείωσε το δημοτικό της γειτονιά, τόν έβαλε σε γυμνάσιο της πόλης. Ο Κωστής πεζοπορούσε πρωί και βράδυ, και το μεσημέρι, για να μην πηγαινόρχεται, έτρωγε κουλούρι και τυρί. Προόδευε όμως, υποστηρίζόταν, έβγαλε το Γυμνάσιο με άριστα και μπήκε στο Πανεπιστήμιο, να σπουδάση φιλολογία. Καμιά στέρηση και κανένας κόπος δεν τόν ετρόμαξε. Φοιτητής, εργαζόταν κιόλα, για να άντακουφίξη τη μητέρα του. Και πήρε το πτυχίο του, και διωρίσθηκε πρώτα σχολάρχης και κατόπι καθηγητής.

Τώρα κέρδιζε πολλά, γιατί έγραφε και σχολικά βιβλία. Κι' όλα για τη μητέρα του. Της μεγάλωσε και της συγκύρισε το σπιτάκι, της περιποιήθηκε το κηπάκι, της τα έκαμε όλα καινούργια, πλούσια, και την είχε ντυμένη σαν αρχόντισσα. Η άφοσίωσή του σ' αυτή τη μητέρα ήταν απεριγραπτή. Την έλάτρευε σά θεό του. Και για να μη χάση ούτε τόσο-δα από

τη λατρεία του, ή Κωστής δεν παντρεύτηκε να κάνει παιδιά, παρά μόνο αφού ή μητέρα του πέθανε... Γι' αυτό σάς είπα πως ή «Καλός Γιαννάκης» δεν είναι: όσο παραμύθι φαίνεται. Μόνο που όσα έκαμε το παιδί για τη λατρεία του μητέρα τα παρουσιάζει συμβολικά. Μήπως κι' ή καλός Κωστής δεν ανέβηκε στο ψηλό βουνό, να βρξη το βοτάνι της ζωής και της ευτυχίας για τη μητέρα του; Μήπως δεν έκαμε κι' αυτός υπεράνθρωπους κόπους κι' αγώνες, δλάκερα χρόνια, για να υπερνικήση τα εμπόδια που βρξηκε στο ανέβασμά του; Και μήπως κι' αυτός δεν υποχρεώθηκε να τρυγήση έν' άπέραντο άμπέλι, να κυνηγήση τα ζωντανά δλάκερου δάσους και να ψαρέψη τα ψάρια δλάκερης λίμνης, για να αποκτήση την ταμπακίερη, το κρομμύδι και το ραβδί, τα θαυματούργα αυτά πράγματα, που τάποκτα μόνο όποιος αγαπά, αγωνίζεται και κοπιάζει;

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

26

Την παραμονή της γιορτής, το βράδυ, ή Γιαννάκης μύρισε πάλι το κρομμύδι του και ζήτησε απ' αυτό όσα χρειάζονταν για να φάνε καλά, γιορτινά, δυο άνθρωποι. Αμέσως το τραπέζι της κουζίνας γέμισε τρόφιμα. Ένα καλό κομμάτι βωδινό κρέας, ένα άροκετά μεγάλο ψάρι, ένα σφαγμένο κοτόπουλο, χορταρικά, βούτυρο, τυρί, ένα μπουκάλι κρασί και διάφορα ωραία φρούτα. Ο Γιαννάκης κι' ή μητέρα του βάλθηκαν το πρωί να τα μαγειρέψουν. Έβρασαν το ψάρι και το σκέπασαν στην απλάδα με μαγιονέζα. Το βωδινό το έκαμαν κοκκινιστό, το κοτόπουλο ψητό. Εφτιασαν με τα χορταρικά και ρούσσηκη σαλάτα. Έπειτα έστρωσαν ένα λαμπού τραπέζι, που το στόλισαν και με λουλούδια, και το μεσημέρι έκάθισαν να φάνε και να πιούν.

Αφού έφαγαν το πρώτο πιάτο, και τη στιγμή που σήκωναν το πρώτο ποτήρι, να πιούν εις ύγειαν, παρουσιάσθηκε κι' ή Νεράιδα ή Καλοκυρά.

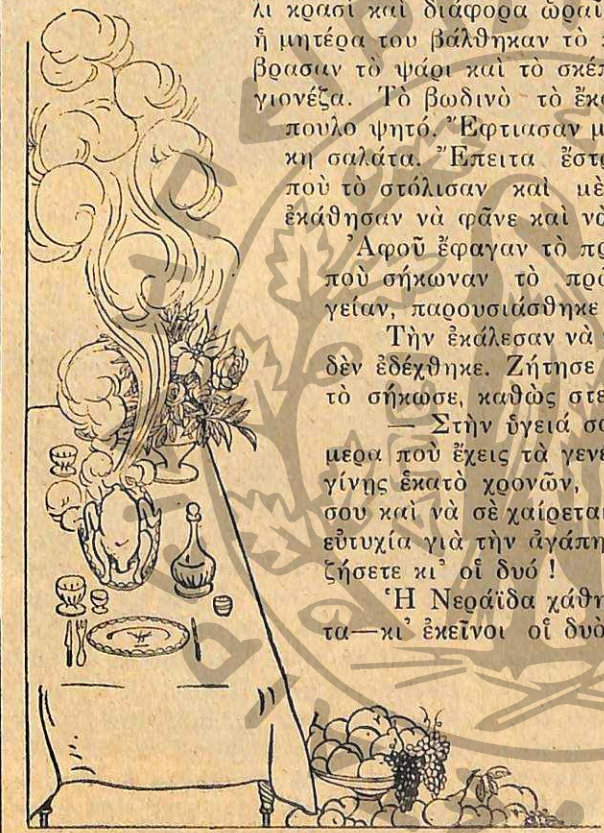
Την έκάλεσαν να καθήση να φάη, αλλά εκείνη δεν έδέχθηκε. Ζήτησε μόνο ένα ποτήρι κρασί, που το σήκωσε, καθώς στεκόταν όρθή, και είπε:

— Στην ύγεια σου, καλέ μου Γιαννάκη. Σήμερα που έχεις τα γενέθλιά σου, σου εύχομαι να γίνης εκατό χρονών, να χαιρέσει τη μητερούλα σου και να σε χαιρέσει κι' εκείνη. Σας αξίζει κάθε ευτυχία για την αγάπη που έχετε μεταξύ σας. Να ζήσετε κι' οι δυο!

Η Νεράιδα χάθηκε—αυτή τη φορά για πάντα—κι' εκείνοι οι δυο εξακολούθησαν κι' άποτε-

λείωσαν χαρούμενοι το φαγοπότι τους. Έζησαν τρισευτυχισμένοι χρόνια πολλά. Και μού φαίνεται πως ζούν ακόμα...

(Τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

“Ετσι το κήρυγμα έμεινε και περιορίστηκαν ν’ άκουνε τον Πέν να τους διαβάζει από ένα βιβλίο, χοντρό, δεμένο με πετσί, όμοιο με Βίβλο, μα γεμάτο από ιστορίες για μάχες και για πολιορκίες, που κάθονταν όλοι και τόν άκουγαν με θρησκευτική σιωπή, από την πρώτη σελίδα ως την τελευταία.

Τις άλλες ώρες ο Πέν δεν ήταν διόλου όμιλητικός, μπορούσαν να περάσουν και τρεις μέρες στη σειρά, δίχως να πη λέξη, μέλο που έπαιζε το τάβλι του, άκουγε μ’ ευχαρίστησι τα τραγούδια των άλλων και γελούσε με τ’ άστεϊα τους. Όταν οι άλλοι τον παρακινούσαν, τους έλεγε:

— Δεν το κάνω γιατί δεν μ’ άρέσει ή συντροφιά σας, μα δεν έχω τίποτε να πω. Νοιώθω το κεφάλι μου ελότεια άδειο. Κοντεύω να ξεχάσω ως και τ’ όνομά μου ακόμη.

Και με τα λόγια αυτά γύριζε και κοίταζε τον Σάλτερς χαμογελώντας, σαν κάποιος που κάτι περιμένει.

— “Ε, καυμένη Πενσουλβάνια Πράττ, φώναξε ο Σάλτερς. Καμμιά μέρα θά με ξεχάσης και μένα τόν ίδιο.

— “Όχι, ποτέ! δήλωσε ο Πέν σφίγγοντας τα χείλια του. Κι’ ύστερα έλεγε και ξανάλεγε μόνος του: «Πενσουλβάνια Πράττ, ε βέβαια».

Καμμιά φορά το ξεχνούσε και ο μπάρμπα Σάλτερς και τού έλεγε πως όνομαζόταν Ρίτς, ή Χώσκινς, ή Μάκ Βίττυ. Μα ο Πέν ήταν πάντα ευχαριστημένος — ως την επομένη φορά. Ήταν πάντα πολύ τρυφερός με τόν Χάρβεϊ που τόν λυπόταν και σαν παιδί που έχει χάσει τούς γονείς του και σαν άνθρωπο που έχει πάθει κάποια βλάβη το μυαλό του. Και όταν ο Σάλτερς είδε πως ο Πέν αγαπούσε τόν μικρό, άλλαξε κι’ αυτός ύφος κι’ έγινε πιο ήμερος. “Ο Σάλτερς κάθε άλλο παρά πρόσχαρος άνθρωπος ήταν — ενόμιζε πως μ’ αυτόν τόν τρόπο κρατούσε τούς μούτζους σε πειθαρχία και σεθασμό, όπως ήταν το καθήκον του. — “Ετσι και ο Χάρβεϊ, την πρώτη φορά που τρέμοντας από

το φόβο του κατάφερε μια μέρα απόλυτης μπουνάτσας ν’ ανέβη στο πόμολο του μεγάλου καταρτιού — ο Ντάν είχε σκαρφαλώσει από πίσω του, έτοιμος να τόν βοηθήσει — νόμιζε κι’ αυτός πως ήταν καθήκον του να κρεμάσει τις ψηλές μπότες του μπάρμπα Σάλτερς απ’ εκεί ψηλά — για να τόν ρεζιλέψει σε όλες τις κοντινές γολέτες. Με τόν Ντίσκο όμως ο Χάρβεϊ δεν έπαιρνε τόσο θάρρος. Ούτε καν όταν ο γέρος καπετάνιος άρχισε να τού φέρεται όπως στο υπόλοιπο πλήρωμα και αντί να τού δίνει διαταγές άπευθείας, τού έλεγε: «Δεν θά’θελες

μυαλό μαθηματικό και ή σκέψη του να κλέψει μια πληροφορία από μια φευγαλέα άστραπή του ιδιότροπου ήλιου του Μπάνκου, τού κεντούσε σε μεγάλο σημείον το ενδιαφέρον του. Σε όλα τα άλλα ζητήματα της ναυτικής, ήταν πιά πολύ μεγάλος για να προβάλει να μάθει όσα ήξερε ο Ντάν. Καθώς έλεγε ο Ντίσκο, έπρεπε να είχε άρχισει από δέκα έτών παιδί. “Ο Ντάν μπορούσε να δολώνη το παραγάδι ή να πιάσει το ωρ σμένο σχοινί που τού έλεγαν, στα σκοτεινά. Νοιώθοντας μόνο την πνοή του ανέμου στο πρόσωπό του μπορούσε να κυβερνήσει το “Εδω είμαστε και σε μεγάλο κύμα ακόμη, γνωρίζοντας την κατάλληλη στιγμή που θά έπρεπε να υποταχθώ στα καπρίτσια της γολέτας.

“Όλα αυτά τα έκανε πιά απόλυτως μηχανικά, με τόν ίδιο τρόπο που έκανε και την ψαρόβαρκα του μέλος του σώματός του και τού νοῦ του, υποταγμένο στις θελήσεις του. Δεν ήταν όμως άξιος να μεταδώσει όλες τις γνώσεις του αυτές στον Χάρβεϊ. Τις ήμέρες που έκανε μεγάλη τρικυμία και έμεναν κλεισμένοι στην καμπίνα και άκουγαν πάνω από το κεφάλι του να κυλάνε πέτρα-δωθε τα βαρίδια, τα πιστόνια και οι κρίκοι, γίνονταν μέσα στη γολέτα συζητήσεις επάνω σε γενικά θέματα. “Ο Ντίσκο μιλούσε για τα ταξίδια του τού 1850, για τις μεγάλες θηλυκές φάλαινες σφαγμένες δίπλα στα μικρά τους, για την άγώνα τους επάνω στα μαύρα και ταραγμένα νερά, και για

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Πώς τ’ αγαπώ το σκυλάκι μου! Μάαα!..

να κάνης τούτο ή εκείνο:» και «Μου φαίνεται πως θά ήταν καλύτερα έτσι». Στα ξυρισμένα χείλη του, στις κώχες των ματιών του ήταν κάτι ακαθόριστο που έκθεε κάθε φορά.

“Ο Ντίσκο τού έμαθε να διαβάζει τόν χάρτη τόν γεμάτο από σημάδια από δάχτυλα και τρύπες από καρφίτσες, που όπως διατείνονταν ήταν δεύτερος κι’ από τούς επίσημους χάρτες Ναυαρχείου. Με το μολύδι στο χέρι τόν οδηγούσε ανάμεσα απ’ τα κυριώτερα σημεία του Μπάνκου μιλώντας για μπκαλιάρω. Τού έμαθε ακόμη και το άξιωμα, που επάνω του βασιζόταν ή χρήσις τού εξάντα.

Σ’ αυτά τα ζητήματα ο Χάρβεϊ ξεπερνούσε τόν Ντάν γιατί είχε κληρονομήσει από τόν πατέρα του ένα

το αίμα που πεταγόταν δέκα μέτρα ψηλά: για τις βάρκες που μ’ ένα χτύπημα της ούρας τους τις τσάκιζαν σε χίλια κομμάτια: για το κομμάτιασμά τους και το φύλαγμα τού λίπους: για τ’ φοβερό εκείνο περιστατικό που χίλιοι διακόσιοι άνθρωποι είχαν βρεθεί επάνω στους πάγους χωρίς φαί και χωρίς στέγη τρία ολόκληρα ήμερόνυχτα. Θαυμάσιες ιστορίες και όλες αληθινές από την αρχή ως το τέλος. Πιο θαυμάσιες όμως ακόμη ήταν οι ιστορίες του για τούς μπκαλιάρους, για τη ζωή τους και για τις συνήθειές τους και για όλα όσα έκαναν μέσα στη θάλασσα κάτω από την καρίνα τους.

“Ο Μεγάλος Τζάκ πάλι είχε κλίση να μιλάει για υπερφυσικά πράγματα.

Τους κρατούσε όλους κρεμασμένους απ’ τα χείλη του κι’ άμιλητους καθώς τους διηγόταν διάφορες ιστορίες για βρυκόλακες, για τούς «Γιο-χό» που διασκεδάζουν να κοροϊδεύουν και να τρομάζουν τούς μοναχικούς ψαράδες του Μονόμου. Τους μιλούσε για τα φαντάσματα που παρουσιάζονται στις απόκρημνες άκρογιαλίες, για τούς ναυτικούς που τούς έχουν θάψει στην άμμουδιά κα’ που κάθε τόσο ξεθάβονται από μόνι τους και βγαίνουν έξω για τόν θησαυρό τόν κρυμμένο στο νησί της φωτιάς που τόν φυλάει ο κουρσάροι τού Κίντ, τού περίφημου άρχιπειρατή. Τους μιλούσε ακόμη για το λιμάνι του Μαΐην, όπου κανένα καράβι εκτός από τα ξένα δεν πάει ποτέ να ρίξει την άγκυρά του δυο φορές στο ίδιο μέρος, γιατί ένα βρυκολακισμένο καράβι με έλο του τ’ τοσόρμιο γυρίζει τα μεσάνυχτα με την άγκυρα κρεμασμένη στην πρύμη του και φουσαει την ψυχή του ανθρώπου που τάραξε την ήσυχία του.

“Ο Χάρβεϊ είχε πάντα την ιδέα πως ή άνατολική, παραλία της πα-

τρίδας του δεν ήταν κατοικημένη παρά από ανθρώπους που κατέβαιναν εκεί το καλοκαίρι μιαζι με τ’ άλογά τους, με τ’ άμάξια τους και συζητούσαν μεταξύ τους καπνίζοντας τα πούρα τους μέσα σε ξενοδοχεία και σε άλλα κέντρα με άστραφτερά παρκέτα.

Στην αρχή γελούσε μ’ αυτές τις ιστορίες των βρυκολάκων — όχι όμως όπως θά γελούσε ένα μ’ ένα πριν — και στο τέλος μαζεύτηκε στη γωνιά του άμιλητος και τρέμοντας από το φόβο του. “Ο Τέμ Πλάττ έβγαζε στη μέση την άτελείωτη ιστορία του με το ταξίδι τού “Οχάιτο γύρω από το άκρωτήριο Χόρν.

Τους μιλούσε για τις μπάλλες, που τις μαζεύαν κόκκινες ακόμη από τη φωτιά και τις έχωναν μέσα στα κανόνια, βάζοντας ένα κομμάτι ηηλό ανάμεσά τους και ανάμεσα στη μπάρουτη για να μην πιάσει φωτιά ή μπάρουτη πριν της ώρας. Τους έλεγε για τούς μικρούς μούτζους της Μίς Τζίμ Μπόου που περνούσαν τα ζεσταμένα κανόνια με κουβάδες νερό και φώναζαν στο φρούριο άντικρυ να τούς

ρίξει κι’ άλλες μπάλλες για να έχουν να τούς τις στέλνουν πίσω. Τους διηγόταν ιστορίες για φοβερές τρικυμίες και για άπερίγραπτα κύα και παγωνιές. Παγωνιές τόσο δυνατές, που κι’ οι διακόσιοι άνδρες τού “Οχάιτο μέρα και νύχτα στέκονταν με τα σεκούρια στα χέρια για να σπάζουν τα κρύσταλλα, που κρέμονταν από τα ξάρτια, από τα βαρούλα κι’ από τα παλαμάρια. Και το τζάκι της κουζίνας ήταν τόσο κοκκινισμένο από τη φωτιά, όσο και οι μπάλλες τού κανονιού και οι ναύτες για να ζεσταθούν έπιναν στ’ κακάο απ’ εϋθείας από τούς κάδους. “Ο Τέμ Πλάττ άγνοούσε τόν άτμό. Είχε φύγει από το πολεμικό ναυτικό την εποχή που ο άτμός βρισκόταν ακόμη στα πρώτα του βήματα. Παραδεχόταν πως σε καιρό ειρήνης ή καινούργια αυτή έφεύρεση κάποια χρησιμότητα μπορούσε να έχη, άναστένανε όμως βαθεία όταν θυμόταν τις παλιές φρεγάτες με τα πελώρια τετράγωνα πανιά και τα μπαστούνια που είχαν τριάντα μέτρα μάκρος.

('Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ - ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ Κ. Κ. Γ. ΚΟΤΖΙΑΣ ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
[Γ’ Ιδε σχετικό άρθρο στο προηγούμενο φυλλάδιο και Άλληλογραφία στο σημερινό]

Καθήμενοι από τάριστερά: “Η κ. Μαρία Π. Παπαδοπούλου, ο κ. Κ. Κοτζιάς, ο κ. Ν. Π. Παπαδόπουλος, ο κ. Γρ. Ξενοπούλος - Φαίδων. “Ορθοί: από τάριστερά: ή συννάκτρια δ. Γεωργία Ταρσούλη και ή γραμματεΐς δ. “Ελπίς Ταρπακοπούλου.

σόχαρτο· όλα τὰλλα σὲ κοινὸ χαρτί, σὲ χωριστὸ, ἐννοεῖται, τὸ καθένα, ὅχι στὸ ἴδιο τοῦ γράμματος. Περιμένω λοιπὸν τὸ κομμάτι, τὸ Π. Πνεῦμα καὶ τὴν Ἀγγελία, κάμε μου δὲ καὶ τὴν ἐρώτησιν ἐκείνη, καὶ νὰ ἰδῶ ἂν θὰ μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω.

Ἔτσι πρέπει, **Χρυσὴ Πεταλούδιτσα**, καὶ τὸ χεῖμάνα μὲ τὸ σχολετὸ νάγαπᾷ κανεῖς, καὶ τὸ καλοκαίρι μὲ τίς διακοπές. Καὶ τὰ δυὸ, βλέπεις, εἶναι ὠραία, καὶ τὰ δυὸ χρειάζονται τὸ ἴδιο. Σὲ συγχαίρω πού ἦρθες πρώτη τὴν πρώτη ἐξαμηνία καὶ πῆρες καὶ τὸ ἀριστεῖο, κι' εὐχομαι τὴν ἴδια ἐπιτυχία καὶ τὴ δεύτερη καὶ καλὴ διασκέδαση ὑστερα στὴν ἐσχόλῃ. Μὰ νὰ μὴ γράφῃς. Μ' ἄφημες τόσο καιρὸ χωρὶς γράμμα σου!

Τέσσερις (ἀρ. 4) χαρές ἔφερε στὸν Ἀδόλαρ τὸ 23 φυλλάδιό μου: Ἀ' βραβεῖο στὶς Δύσεις, κομμάτι στὴ Σελίδα, μνεῖα τῆς ἀπάντησής του στὴ Μικρὴ Κυριακὴ, κι' ἐκτενὴς ἀπάντησιν στὴν Ἀλληλογραφία. Ναι, ἀλλὰ ποῦ εἶναι ἡ φωτογραφία του; οὔτε λόγο γι' αὐτή. Περίεργο νὰ βραβεύονται τόσο καὶ νὰ μὴ μὴ στέλνῃ φωτογραφία οὐτ' ἑνας! Μὰ τόσο δύσκολο εἶναι; ἢ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο;

Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε, τὰ δικά σου εἶναι τὰ πρῶτα συγχαρητήρια πού λαβαίνω γιὰ τὴν τιμὴ πού μὴ ἔκαμε ὁ κ. Κοτζιάς καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Βέβαια, μπορεῖ νὰ πάρῃ κανεῖς καὶ μιὰ παλιά Ἀσκήσιν καὶ νὰ τὴ διασκεύασῃ, π. χ. τὸ Μεταγραμματισμὸ **Λήξης-τῆξης-πῆξης** νὰ τὴν παρουσιάσῃ μὲ ἄλλη διατύπωση, μὲ ἄλλη στιχουργία, κι' ἔτσι ἡ Ἀσκήσιν νὰ εἶναι δική του Ἀλλὰ τί ἀνάγκη ἔχεις; Εἰσαι ἀρκετὰ ἐξυπνος ὥστε νὰ βροῖσῃς δλωδοῖόλου νέες Ἀσκήσεις. Νά, ἐκεῖ που διαβάζεις: βλέπεις τὴ λέξη **παθος** καὶ σοῦ ἔρχεται ἡ λέξη **βάθος**; βλέπεις τὴ λέξη **ἀδιάβατος** καὶ τὴ χωρίζεις σὲ **ἀδεια-βάτος**. Σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Φαίδων πού μὲ χαρὰ θὰ ἔκανε τὴ γνωριμία σου. Ὅταν ἔλθῃς στὸ γραφεῖο μου, ζήτησέ τον.

Ὡς ἐδῶ δὲν ἀπάντησα σὲ πολλοὺς, γιατί μερικὰ ἀπὸ τὰ σημερινὰ γράμματα ἤθελαν πολὺ ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις. Τὰναπάντητα τὰ φύλαξα γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

Η Διαπλάσις ἀσπαζεται τοὺς φίλους τῆς **Καπετάνιον** (ἔχεις δίκιο) σὲ πρώτη ἀνατύπωση τοῦ λυσόχαρτου, τὸ 0 τῆς χρονολογίας θὰ τὸ κάμω 3 ἢ μάλλον 4, γιατί αὐτὸ θὰ εἶναι διαρκέστερο. **Ρεζεντᾶ** (σὲ συγχαίρω πού ἦλθες πρώτη στὴν Alliance κι' ἐλπίζω νὰ εἶναι ἐπίσης καλὰ καὶ ταποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων στὴν Ἀκαδημία) ναι, κάνεις πολλὰ κι' εἶσαι δικαιολογημένη πού δὲν μὴ γράφῃς πολὺ συχνὰ, ὅπως θὰ μὴ γράφεις βέβαια τὸ καλοκαίρι; τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του. **Σαλωνίζισαν** (εὐχαριστῶ γιὰ τίς εἰκόνας: κάποιον θὰ χρησιμοποιοῦν) **Ναυτάκι** (καὶ μένα μ' εὐχαριστεῖ πολὺ ἡ ἐπιστροφὴ τῶν «παλαμάχων» στὴν ἐνεργὸ δράση. Μ. Μυστικὰ ἀκόμη, γιατί δὲν βρῆκα κατάλληλο χαρτί; καλῶς νὰ ἔλθῃς!) **Μυρεῖο** (πολὺ καλὸι οἱ βαθμοὶ σου, εὖγε! κι' ἡ ὕψωση τοῦ βαθμοῦ τῶν Νεοελληνικῶν ἀπὸ 16 σὲ 17 ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὴ) ἂ, γιὰ τὸ ἐργόχειρο δὲν μὴ νοιάζει καὶ τόσο; τὸ κορίτσι μαθαίνει ἐργόχειρα καὶ στὸ σπῆτι, ἀφοῦ τελειώσῃ τὸ σχολεῖο. **Σναπανάνι** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμά; ἡ νέα μου φίλη, σὴν κόρη διευθυντοῦ, θὰ μπορέσῃ ἴσως νὰ συντελέσῃ κι' αὐτὴ στὴ διάδοσιν μου λυσόχαρτο ἔστειλά) **Κατίναν Ζηρεᾶ**, **Λευκὴν Καμέλιαν Γαλανομμάτων** κτλ. **Εἰς ὅσας** ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Μαΐου θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 288ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων. 41 λύσεις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Ἰουλίου.

302. Δεξιόγραφος

Δύο γράμματα ἂν ἐνώσῃς
Μ' ἀκρωτήρι ἐλληνικῷ,
Τὸ βιβλίον αὐτὸ θὰ δώσῃς
Σὲ παιδί πολὺ μικρό.

Κατάσκοπος 33

303. Συλλαβογράφος

Δύο νότες κι' ἓνα ὄχι,
Ἀλλὰ γαλλικόν.

Κοινὸ κάνουνε παιγνίδι
Διασκεδαστικόν.

Τίνο Ρότσι

304. Μεταγραμματισμός

Τῆς ἐλῆας εἰμ' ὁ ἐχθρὸς
Καὶ ἡ συμφορὰ ἡ μεγάλη.

Μὰ κουρέλι καταντῶ,

Ἀν' μάλ' ἄλλης τὸ κεφάλι.

Σκυριανόπουλο

305. Τονόγραφος

Ἀν τὸν τόνο κάποιου νῆσος

Τοῦ Αἰγαίου κατεβάσῃ,

Μέσα στοῦ φιδιοῦ τὸ στόμα

Θὰ περάσῃ.

Νυχτοτράγουδο

306. Κλίμαξ

A — H

A — — H

A — — — H

A — — — — H

A — — — — — H

A — — — — — — H

A — — — — — — — H

A — — — — — — — — H

Κάθε παῦλα ἀντιπροσωπεύει γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται κατὰ σειρά: αἰσθησις, ὕδωρ καὶ ἄλλας, συναίσθημα, θυγάτηρ τοῦ Εὐρυσθέως, θυγάτηρ τοῦ Μίνως, δένδρον, θεά, μεγάλη αυτοκράτειρα.

Σκυριανόπουλο

307. Κρυπτογραφικόν

1234567 = Αὐτοκράτωρ.

2367 = Μέρος νοῦ σώματος.

34134165 = Ὁρμητόν.

43325 = Θεός.

56347 = Πλάνης.

61367 = Κολπίσκος.

7234 = Ὑλικόν.

Κατάσκοπος 33

308. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

64254 + — × : = 0

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθοῦν ἀριθμητικὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἶναι μηδέν.

Σκυριανόπουλο

309. Διπλὴ Ἀκροστιχὶς

Τὰρχικα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων καὶ τὰ τρίτα αὐτῶν γράμματα ἀποτελοῦν δύο πόλεις τῆς Πελοποννήσου:

1, Ὁ ἔχων ἐγγονόν 2, Ὁ μὴ κυβερνώμενος 3, Ἀρχαία πόλις 4, Ἐθνομάρτυς 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 6, Ἀργοναυτής.

Νυχτοτράγουδο

310. Φωνηεντόλιπον

πν-τγς-κατργγτ

Νυχτοτράγουδο

311. Γεῖφος

0

0

0

0

0

Ἀγγλία

Γαλλία

Ἑλλάς

σκε + ἔτος

Τίνο Ρότσι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 11

109. Πλίνιος (πλὴν, ἴος). — 110. Νίκαια (N καὶ A). — 111. Νύμφη-λύμφη. — 112. Τὸ παπούτσι. — 113.

Θ Δ Σ 114. Τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Ν: Ναυσικᾶ, Ἄνοιξις, Πη- Νεῖος, θραΝί-ον, ἈκαρΝα-νία. — 115. Α- ΡΕΙΟΣ — ΠΑ- Π Ν Σ ΤΡΑΙ (ἈΠόλ- λων, ΡΑδιον, ἜΤος, ἼΡΙς, ὍΑσις, ΣΙγμα). — 116. Μὲ ἀγωνίαν περιμένω τὴν Διάπλασιν (με α γο, νι, αν περι μεν, ὦ, τὴν διὰ πλάσιν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΘ' 345]

Γιὰ καλὴ ἀρχή!! ὁ πρῶτος Διαγωνισμός μας. Θέμα: Πῶς μᾶς φαντάζεσθε (οκίτισογραφημένο). Συμμετοχή: Ζωρεάν. Βραβεῖα δύο. Διευθυνοὶς: Στὸ φύλλο 18 [ΔΘ'—260].

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ

[ΔΘ'—346]

Γκρέτα Γκαρμπο: ἐλάδκαμε, ἐστειλάμε. Ἔλαβες; Ἰαροληρητή: Καλὰ ἔκα- μες καὶ μᾶς παράτησες, ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ μᾶς θίξῃς ἀλλίως παρὰ ἀποκαλύπτον- τας μας. Διαπλασόκοι, περιμένουμε ἀπαντήσεις, ἀπὸ ὅλους ἐς στὴν πρωτότυπο διαγωνισμό μας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ

[ΔΘ'—347]

«Τρελλοπαρέα», γιατί βιαστήκατε, παρα- δλέποντας [ΔΘ'—296]; Πάντως... δὲν θύμωσα!

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΔΘ'—348]

«Τρελλοπαρέα», θέλτετε τρελλὸ στὴν τρελ- λοπαρέα σας; Ἀπαντήστε.

Ζοζὲ Μοχίνα

ΤΟΜΟΙ

«ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Οἱ Τόμοι τῆς **Πρώτης Πε- ριόδου** (1879—1893) εἶναι ὅλοι ἐξηνητημένοι.

Ἀπὸ τοὺς σαρανταπέντε Τό- μους τῆς **Δευτέρας Περιόδου** (1894—1938) εἶναι ἐξηνητημέ- νοι τρεῖς: τοῦ 1896, τοῦ 1908 καὶ τοῦ 1918. Ἐπομένως ὑπάρ- χουν οἱ σαρανταδύο, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894—1928, μὲ σελίδας 416, τιμῶνται ἕκαστος, ἄρραφος, δρ. 80. Οἱ δὲ ἐπίλοιποι, τῶν ἐτῶν 1929—1938, μὲ σελίδες 624 ἢ 464, τιμῶνται ἕκαστος, ἄρρα- φος, δρ. 110.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου Τόμου, πάντοτε ἁρράφου, προ- σθετέα κατὰ τὴν παραγγελίαν εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐ- σωτερικὸν δρ. 5, διὰ τὸ Ἐξωτε- ρικὸν δρ. 35.